

хъ да са спротиватъ на царско-то повелѣ-
ніе. А когато царскы-тѣ хора посѣгнахъ
да зымнхъ отъ гроба моши-тѣ на С-го,
угадихъ, че тѣ бѣхъ по-тѣжкы отъ ка-
мъкъ и дрѣго нѣщо, що-то бѣше невъз-
можно да са дигнхъ съ челоувѣческѣ силѣ,
и много са мѣчихъ, нѣ никакъ не можа-
хъ; тогава като разѣмѣхъ, че нелагово-
лава С-тый, да са вдигнхъ неговы-тѣ
мощи отъдѣкъ, поскоро отписахъ до царя.
А царь-тъ съзвѣтванъ отъ свѣтѣйшіа Па-
триархъ Прокла и отъ дрѣгы свѣты мѣжи,
позна, че съгрѣши, дѣто не съ молежъ, нѣ
съ повелѣніе проводи да вдигнхъ отъ Ко-
манъ мощи-тѣ на С--го Іована; и тѣй на-
уми да мѣ проводи, като приживѣ едно пи-
смо, чрѣзъ кое-то да иска прощеніе за смѣ-
лостъ-тъ си и да го моли да бы изволилъ
да са върне на прѣстола си, да утѣши сво-
ето стадо; а писа мѣ своерѣчно тѣй:

Вселенскомѣ учителю и дѣховномѣ моемѣ
отцѣ С-мѣ Іованѣ Златоустомѣ, Теодосій
царь:

Честнѣйшій отче! азъ сѣкахъ, че твое-то
честно тѣло, като дрѣгы тѣла, е мѣртво и